Toledot Yeshu

רָחֵל בַּת בַּרְבֵּלוֹ

23 Cheshvan, 5787

If you don't know me, my name is Rachel✡, and these are my scripture notes on the Toledot Yeshu. The verses are presented sequentially in English and Aramaic, followed by my commentary. Think of it as a living midrash: whenever I learn something new, I add a note. My notes draw from an eclectic range of ancient sources, both Jewish and Gentile. See my about page for more.

Toledot Yeshu is a Jewish polemical gospel that retells the life of Jesus from an unflattering perspective. I've glossed it out solely out of historical interest. The English translation follows *The Jewish Life of Christ* (London, 1885), by G.W. Foote and J.M. Wheeler, tweaking only a few important mistakes.

Toledot Yeshu 1 — תולדות ישו א

[1] In the year 671, of the fourth millenary [of the world], in the days of Jannaeus, the king, a great misfortune happened to the enemies of Israel. [2] There was a certain idle and worthless debauchee named Joseph Pandera, of the fallen tribe of Judah.

[1] בשנת תרע״א לאלף הרביעי בימי ינאי מלכא היתה צרה גדולה על שונאי ישראל [2] אשר קם אחד רועה זונות איש רע ובליעל מגזע יהוס שבט יהודה ושמו יוסף פנדרא

- The name Pandera, פַּנְדִּירָא reflects an early anti-Christian polemic levied by the pagan philosopher Celsus✡ (c. 177). Origen✝ (c. 185–253) preserves this critique, which alleges Jesus' mother committed adultery with a soldier named Panthera, Πανθήρα.

> **Origen, Against Celsus 1.32, trans. Crombie** – *But let us now return to where the Jew is introduced, speaking of the mother of Jesus, and saying that when she was pregnant she was turned out of doors by the carpenter to whom she had been betrothed, as having been guilty of adultery, and that she bore a child to a certain soldier named Panthera;*
>
> Ἀλλὰ γὰρ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν τοῦ Ἰουδαίου προσωποποιΐαν, ἐν ᾗ ἀναγέγραπται ἡ τοῦ Ἰησοῦ μήτηρ ὡς ἐξωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ μνηστευσαμένου αὐτὴν τέκτονος, ἐλεγχθεῖσα ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ τίκτουσα ἀπό τινος στρατιώτου Πανθήρα τοὔνομα·

[3] He was a man of fine figure and rare beauty, but spent his time in robbery and licentiousness. He lived at Bethlehem of Judea. [4] Near by there lived a widow, who had a daughter named Miriam, of whom mention is several times made in the Talmud as a dresser of women's hair.

[3] והוא היה בעל קומה וגבור מלחמה ויפה תואר ורוב ימיו בניאוף וזימה וגזל וחמס והיה שוכן בבית לחם יהודא [4] וקרוב לביתו היתה שוכנת אלמנה אחת ולה בת ושמה מרים והיא מרים מגדלת נשייא הנזכרת בתלמוד

- A "Mary the hairdresser" also appears in the Talmud. Scholars suspect she's the fusion of mother Mary and Mary Magdalene, merged into a single character. The name megaddela, מְגַדְּלָא likely garbles "Magdalene."

> **Shabbat 104b** – *"One who scratches on his flesh." It is taught: Rabbi Eliezer said to the Sages: But did not ben Stada bring spells out of Egypt in a scratch upon his flesh? They said to him: He was a fool, and one does not bring proof from fools. Ben Stada? He is ben Pandera! Rav Ḫisda said: The husband was Stada; the lover was Pandera. But was not the husband Pappos ben Yehuda? Rather, his mother was Stada. But was not his mother Miriam, the braider of women's hair? Rather, it is as they say in Pumbedita: This one strayed [setat da] from her husband.*
>
> הֵמְסָרַט עַל בְּשָׂרוֹ. תָּנְיָא, אָמַר לָהֶן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לַחֲכָמִים: וַהֲלֹא בֶּן סְטָדָא הוֹצִיא כְּשָׁפִים מִמִּצְרַיִם בְּסָרִיטָה שֶׁעַל בְּשָׂרוֹ? אָמְרוּ לוֹ: שׁוֹטֶה הָיָה, וְאֵין מְבִיאִין רְאָיָה מִן הַשּׁוֹטִים. ״בֶּן סְטָדָא״? בֶּן פַּנְדִּירָא הוּא! אָמַר רַב חִסְדָּא: בַּעַל ״סְטָדָא״, בּוֹעֵל ״פַּנְדִּירָא״. בַּעַל פַּפּוֹס בֶּן יְהוּדָה הוּא? אֶלָּא אִמּוֹ ״סְטָדָא״. אִמּוֹ מִרְיָם מְגַדֶּלֶת שֵׂעַר נְשֵׁיאָ הֲוַאי? אֶלָּא כִּדְאָמְרֵי בְּפוּמְבְּדִיתָא: סְטַת דָּא מִבַּעְלָהּ.

[5] This daughter was betrothed by her mother to a very chaste, gentle, and pious youth named Jochanan. [6] Now it happened that Joseph occasionally passed by Miriam's door and saw her. Then he began to have an unholy affection for her.

[5] וכשגדלה קדשה אמה לבחור אחד ושמו יוחנן והיה הבחור עניו ושפל רוח וירא אלקים· [6] ויהי היום ויעבור יוסף על פתח מרים וירא אותה ויבער בו יצה״ר

- For clarity, observe that Joseph is *not* Jochanan, Mary's betrothed.

[7] So he went to and fro about the place, and at length his mother said to him, What maketh thee so thin? He replied, I am madly in love with Miriam. [8] Then said she, Let not thy heart be grieved for this; only watch, and lay hold on her, and do with her as thou pleasest.

[7] ויהי הולך וחסור: ותאמר לו אמו מדוע אתה ככה דל ויען ויאמר לה את מרים הכלה אני אוהב· [8] ותאמר לו אל ירע לבבך על זה אך ראה והחזיק בה ועשה בה כרצונך·

- Joseph's mother has just endorsed pursuing a betrothed woman sexually.

[9] Obeying her counsel, Joseph Pandera went frequently by the house, but did not find a suitable time until one Saturday night, at the going out of the Sabbath, when he happened to find her sitting before the door. [10] Then he went into the house with her, and both sat down in a dormitory near the door, for she thought he was her betrothed, Jochanan. [11] And she said to him, Touch me not, for I am in my uncleanness. But he hearkened not unto her, and did with her as he pleased, and went to his house.

[9] ויעש יוסף פנדרא כך וילך תמיד אצל פתח ביתה של מרים ולא מצא לו שעת כושר עד מוצאי שבת אחד וימצא את מרים יושבת על פתח ביתה [10] ויבא עמה בבית בחדר סמוך לפתח וישכב עמה והיא סבורה שהוא יוחנן ארוס שלה· [11] ותאמר לו אל תגע בי כי פרסתי נדה והוא לא שמע לה ויעש בה כרצונו וילך לביתו·

- Per the laws of niddah, Mary is ritually unclean due to her period. An observant couple avoids physical contact during this period, not that these two are married. Such couples won't even pass objects between each other, for fear of accidental contact. For strangers, men and women avoid affectionate contact altogether. All that said, in the mind of the reader, Joseph is breaking a serious taboo crossing this boundary to even *touch* her, much less do with her "as he pleased."

> **Leviticus 18:19** – *[19] And thou shalt not approach unto a woman to uncover her nakedness, as long as she is impure by her uncleanness.*
>
> [19] וְאֶל-אִשָּׁה, בִּנִּדַּת טֻמְאָתָהּ--לֹא תִקְרַב, לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ.

> **Shulchan Arukh, Yoreh De'ah 195:2** – *He may not touch her even with his little finger, nor hand anything from his hand to hers, nor receive anything from her hand, lest he touch her flesh (and so too throwing from his hand to hers, or the reverse, is forbidden).*
>
> לא יגע בה אפילו באצבע קטנה ולא יושיט מידו לידה שום דבר ולא יקבלנו מידה שמא יגע בבשרה (וכן על ידי זריקה מידו לידה או להיפך אסור)

- This is also why Jesus saying don't cling to me, μή μου ἅπτου in John 20 is rather suggestive. In this era, men and women do not touch unless they're family, or lovers. Granted, Jesus does touch other women in Mark and Luke, which I attribute to their Gentile origin.

> **John 20:17** – *[17] Jesus saith unto her, Touch me not; for I am not yet ascended to my Father: but go to my brethren, and say unto them, I ascend unto my Father, and your Father; and to my God, and your God.*
>
> [17] λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Μή μου ἅπτου, οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν.

[12] And at midnight his evil inclination burned in him again, and he rose from his sleep and went up the way to Miriam's house, and came into her chamber, and took hold of her a second time.

[12] ובחצי הלילה בער בו עוד יצרו הרע וקם משנתו ויעל דרך בית מרים ויבא בחדרה ויחזיק בה שנית

- The master aggadist Shmuel bar Naḥman✡ (3rd c.–4th c.) says that if it weren't for our evil inclination, we wouldn't procreate. This is what burns within Joseph.

> **Bereshit Rabbah 9:7** – *Rabbi Naḥman bar Shmuel bar Naḥman said in the name of Rav Shmuel bar Naḥman: "And, behold, it was very good": this is the good inclination. "And, behold, it was very good": this is the evil inclination. Is the evil inclination then very good? How astonishing! Rather, were it not for the evil inclination, a man would not build a house, nor marry a wife, nor beget children, nor buy and sell. And so Solomon says: "that it is a man's rivalry with his neighbour."*
>
> רַבִּי נַחְמָן בַּר שְׁמוּאֵל בַּר נַחְמָן בְּשֵׁם רַב שְׁמוּאֵל בַּר נַחְמָן אָמַר, הִנֵּה טוֹב מְאֹד, זֶה יֵצֶר טוֹב. וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, זֶה יֵצֶר רָע. וְכִי יֵצֶר הָרָע טוֹב מְאֹד, אִתְּמְהָא. אֶלָּא שֶׁאִלּוּלֵי יֵצֶר הָרָע לֹא בָּנָה אָדָם בַּיִת, וְלֹא נָשָׂא אִשָּׁה, וְלֹא הוֹלִיד, וְלֹא נָשָׂא וְנָתַן. וְכֵן שְׁלֹמֹה אוֹמֵר (קהלת ד, ד): כִּי הִיא קִנְאַת אִישׁ מֵרֵעֵהוּ.

[13] And the maiden trembled exceedingly, and said to him, What is this, my lord, that thou hast come to me twice in one night, which I have not known since the day thou didst betroth me? [14] But he did it again in silence, and answered not a word. And Miriam said to him, How long wilt thou add sin to transgression? Have I not already told thee that I am in my uncleanness? [15] But he hearkened not unto her voice, and did with her as he pleased, and went his way.

[13] ותחרד הנערה למאד ותאמר אליו מה זה אדוני כי באת אלי שני פעמים בלילה אחת אשר לא נסיתי מיום שקדשתני [14] ובשתיקה כפל ולא ענה דבר· ותאמר לו מרים עד מתי אתה מוסיף חטא על פשע הלא כבר אמרתי לך נדה פרסתי [15] ולא שמע לקולה ויעש בה כרצונו וילך לדרכו·

- This recension places the rape just after the Sabbath concludes. In Huldreich's version, it's the fast of Yom Kippur, the Sabbath of Sabbaths and holiest day of the year – though the sex is consensual. In either case, this is shocking.
- The rabbis urge married couples to have sex on Shabbat, though these two aren't married. The kabbalists understand this Jewish lovemaking to unite the blessed Holy One with His Shekinah, the Father and Mother becoming One. This doesn't precisely apply giving the timing, but it shows the potential stakes of their union. Sex is not just a physical act in the ancient mind.
- In Christian paradigms, the virgin Mary is the holy mother. This defilement is as shocking and spiritually significant as the moment Yaldabaoth rapes Eve in the Apocryphon of John.

> **Secret John 14:16-20 (Davies)** – *[16] The man and woman were too terrified to renounce Yaldabaoth, Who showed his ignorance to his angels [17] And he cast both of them out of paradise, Dressing them in heavy darkness. [18] The Chief Archon saw the young woman who was standing by Adam. He realized that the light-filled Epinoia of life was within her. Yaldabaoth became completely ignorant. [19] When the Providence of all saw what was going to happen. She sent assistants to remove Divine Life from Eve. [20] Yaldabaoth raped Eve.*
>
> [16] ⲛ̀ⲧⲟⲟⲩ ⲇⲉ ⲁⲩϣ̀ϣⲉ ⲁϫⲡⲓⲟϩ ⲁⲩⲱ ⲁϥ̀ⲟⲩⲱⲛϩ ⲉⲃⲟⲗ ⲛ̀ⲛⲉϥ̀ⲁⲅⲅⲉⲗⲟⲥ ⲛ̀ⲧⲉϥⲙⲏⲧⲁⲧⲥⲟⲟⲩⲛ ⲧⲉⲧ̀ϣⲟⲟⲡ̀ ϩⲣⲁⲓ̈ ⲛ̀ϩⲏⲧϥ̀ [17] ⲁⲩⲱ ⲁϥⲛⲟϫⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ ϩⲙ̄ ⲡⲡⲁⲣⲁⲇⲉⲓⲥⲟⲥ ⲉⲧⲁϩⲉ ⲁϥϯ ϩⲓⲱⲟⲩⲉ ⲛ̀ⲟⲩⲕⲏⲛⲏⲉ ⲛ̀ⲕⲁⲕⲉ [18] ⲁⲩⲱ ⲁϥⲛⲁⲩ ⲛ̀ϭⲓ ⲡⲣⲱⲧⲁⲣⲭⲱⲛ ⲉⲧⲡⲓⲁⲣⲑⲉⲛⲟⲥ ⲉⲧⲁϩⲉ ⲉⲣⲁⲧⲥ̀ ⲙ̄ⲙⲏ ⲁⲇⲁⲙ̀ ⲁⲩⲱ ϫⲉ ⲁⲥⲟⲩⲱⲛϩ ⲉⲃⲟⲗ ⲛ̀ϩⲏⲧⲥ̀ ⲛ̀ϭⲓ ⲧⲉⲡⲓⲛⲟⲓⲁ ⲛ̀ⲟⲩⲟⲉⲓⲛ ⲛ̀ⲱⲛϩ ⲁⲩⲱ ⲁϥⲛⲟⲩϩ ⲛ̀ϭⲓ <ⲓ>ⲁⲗ̅ⲁ̅ⲃ̅ⲁ̅ⲱ̅ⲑ̅ ⲛ̀ⲟⲩⲛⲏⲛ̀ⲧⲁⲧⲥⲟⲟⲩⲛ [19] ⲛ̀ⲧⲁⲣⲉⲥⲏⲙⲉ ⲇⲉ ⲛ̀ϭⲓ ⲡⲧⲣⲟⲛⲟⲓⲁ ⲛ̀ⲡⲓⲡⲏⲣⲉϥ̀ ⲁⲥⲧ̀ⲛ̀ⲟⲟⲩ ⲛ̀ⲛ̀ϩⲟⲉⲓⲛⲉ ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲧⲱⲣⲡ̀ ⲛ̀ϫⲱⲛ ⲉⲃⲟⲗ ϩⲙ̄ ⲉⲩϩⲁ [20] ⲁⲩⲱ ⲁϥϫⲱϣⲙⲉ ⲛ̀ⲙⲟⲥ ⲛ̀ϭⲓ ⲡⲣⲱⲧⲁⲣⲭⲱⲛ

[16] After three months, Jochanan was told that his betrothed was with child. [17] In great agitation, he went to his preceptor, Simon Ben Shetach, and, telling him about the matter, asked him what he ought to do. [18] The preceptor inquired. Dost thou suspect anyone? Jochanan said, Nobody, except Joseph Pandera, who is a great debauchee, and liveth near her house. [19] The preceptor said, My son, take my advice, and keep silent; for if he hath been there he will surely go there again. Therefore be wise, and get a witness, so that thou mayest bring him before the great Sanhedrim. [20] The young man went home and was sorely troubled during the night. He thought to himself, When this thing becometh known the people will say it was my doing. [21] Therefore, to avoid the shame and disgrace, he ran away to Babylon and there took up his abode. [22] In due time Miriam brought forth a son and named him Jehoshua, after her mother's brother.

[16] ויהי כמשלש חדשים ויוגד ליוחנן הנה ארוסתך הרה [17] ויחרד יוחנן מאוד וילך אצל שמעון בן שטח רבו ויגד לו הדבר ושאל לו מה ושעה [18] ויאמר לו רבו את מי אתה חושד ויאמר אין לי חשד רק על יוסף פנדרא שהוא רועה זונות והוא שכן קרוב לביתה ובשכונותיה· [19] ויאמר לו רבו בני שמע לעצתי· ושתוק אם הוא בא עליה פעם אחד אי אפשר שלא יבא אליה פעם אחרת· עשה בחכמתך והעד עליה עדים והביאו לב״ד הגדול: [20] ויצא הבחור לילך לביתו ויתאבל מאד וכאשר נתפרסם הדבר שהיא מעוברת ויאמר יוחנן עתה יאמרו שממני הרה [21] ומרוב בושה והרפה יצא מארץ ישראל והלך לבבל ויהי שם· [22] ותלד מרים בן ותקרא שמו יהושע אחר דודה אחי אמה

- Jehoshua, יהושע, aka Jesus. See my Matthew 1:21 commentary for more on the name Jesus.

[23] She sent the boy to a teacher named Elchanan, with whom he made progress in learning, for his mind was very bright. [24] And it came to pass by-and-bye that he met the senators of the Sanhedrim at Jerusalem. [25] It was then the custom that whoever met those senators should cover his head and bow down. [26] But this boy as he walked past them bared his head, and touching his forehead saluted the principal only. [27] Then all began to say, What impudence! probably he is a bastard. And one of them said, Indeed he is a bastard, and the son of an adulteress. [28] Presently Simeon Ben Shetach said, I remember now that not many years ago my pupil Jochanan came to me and said, [29] Alas! what a shame and disgrace has happened to me! for Miriam my betrothed is with child, not by me, but by someone else. This is the son of that Miriam. [30] And when I inquired if he suspected anyone, he said, Joseph Pandera, who was a near neighbor of hers. [31] And soon afterwards Jochanan went in shame to Babylon, where he dwelleth even now, [32] Then they all said, If these things are so, this boy is indeed a bastard and the son of an adulteress. [33] Then they published him as such by the blowing of three hundred trumpets, declaring him not fit to come into the congregation, and called his name Jeshu, signifying that his name and memory deserved to perish. [34] When it became known that he was declared unworthy to be admitted into the congregation, Jeshu with a sad heart fled to upper Galilee, where he dwelt many years. [35] In those days there was a stone in the Temple on which was inscribed the inexpressible name of God. [36] For when David laid the foundation he found a certain stone at the mouth of an abyss on which the name was engraved, and taking it up he deposited it in the Holy of Holies. [37] But when the wise men feared that perchance studious youths might learn this name and bring destruction upon the world (which calamity may God forbid), they made by magic two brazen lions, and placed them at the entrance of the Holy of Holies, one on the right and the other on the left. [38] If, therefore, anyone drew near and learned the hidden name, as he went away the lions would roar, so that in his fright he would forget the name for ever. [39] Now when the report that Jeshu was a bastard had spread abroad, he left upper Galilee and, coming secretly to Jerusalem, he went into the Temple and there learned the sacred letters. [40] And when he had written the hidden name on a piece of parchment, and spoken it, that he might feel no pain, he cut open his flesh and enclosed therein the mysterious parchment. Then, having again pronounced the name, he closed up the flesh. [41] But to enter the Temple it was necessary to use magic and incantations; otherwise how could the most holy priests, the descendants of Aaron, have allowed him to go therein. [42] Therefore it is manifest that Jeshu did all this by the art of magic and the power of an impure name. [43] As he was coming out of the door the lions roared and he forgot the name. [44] So he went outside the city, and, having reopened his flesh, drew forth the writing, examined well the characters, and got full retention of the name. [45] Then he went to the place of his nativity, and with loud voice cried out, [46] Who are these bad men who report me to be a bastard and of impure birth? They are themselves bastards and impure. [47] Did not a virgin bear me? Did not my mother conceive me in the top of her head? [48] Indeed I am the Son of God, and concerning me the prophet Esaias spoke, saying, Behold, a virgin shall conceive, etc. [49] Did I not form myself, and the heaven, earth, sea, and all things contained therein? [50] Then they all answered and said, Make known by some sign, and show by a miracle that thou art God. [51] He, answering, said, Bring hither to me a dead man, and I will restore him to life. [52] The people made haste, and having dug into a certain sepulchre, found there nothing but dry bones. [53] And when they told him that they had found only bones, he said, Bring them hither. [54] And when they were brought, he put all the bones together and covered them with skin, flesh, and nerves, so he that had been a dead man stood up on his feet alive. [55] The people seeing this, marvelled. Then he said, Do ye wonder at this? Bring hither a leper and I will cure him. [56] And when they had brought a leper he restored him to health in like manner through the Shem Hamphoras. [57] When the people saw this, they fell down and worshipped him, saying, Verily thou art the Son of God. [58] And it came to pass, after the fifth day, that the dismal tidings were brought to Jerusalem the most holy city, and there all the things were told which Jeshu had done. [59] Then the profligates rejoiced greatly; but the old men, the devout, and the wise wept bitterly; and in the greater and the lesser Sanhedrim there was sore lamentation. [60] At length they all resolved to send messengers to Jeshu, saying among themselves, It may be that by the help of the Lord we shall capture him, bring him to judgment, and condemn him to death. [61] Therefore they sent Ananias and Achasias, most honorable men of the lesser Sanhedrim, who went and fell down before Jeshu in adoration, thereby augmenting his wickedness. [62] Therefore, thinking that they were sincere, he received them with a smiling face and appointed them leaders of his wicked flock. [63] Then they thus began to appeal to him: Lo, the leading citizens of Jerusalem have sent us ambassadors to thee, praying that thou wouldst deign to come to them, for they have heard that thou art the Son of God. [64] Then said Jeshu, What they have heard is true, and lo, I will do all that ye ask, but upon this condition: [65] That all the senators of the greater and lesser Sanhedrin, and those also who have defame my nativity, shall come forth and worship me, receiving me even as servants receive their lords. [66] The messengers, returning with to Jerusalem, reported all that had been said. [67] The elders and devout men answered, We will do all that he asketh. [68] Therefore the men went again to Jeshu and declared that they would do whatever he desired. Then Jeshu said, I will go with you at once.

[23] ויגדל הנער ושכרה לו אמו רבי ושמו אלחנן וילמד את הנער והיה לו לב טוב להבין [24] ויהי היום ויעבר הנער לפני סנהדרין בירושלים· [25] ויהי המנהג בימים ההם שכל מי שהיה עובר לפניהם היה מכסה את ראשו והיה כורע ומשתחוה לפניהם [26] וזה הנער כשעבר לפניהם גלה את ראשו ובעזות מצח כרע לרבו בלבד· [27] ויענו כולם ויאמרו מדחציף כולו האי שמא ממזר הוא· ויען אחד מהם ויאמר בודאי הוא ממזר ובן הנדה· [28] ויען שמעון בן שטח ויאמר זכור אני היום בפני כמה שנים שבא אלי יוחנן תלמידי ואמר לי [29] אוי לי על הבושה והחרפה שמרים ארוסתי אמו של הנער הזה הרה מאיש אחר ולא ממני וזה הוא הילד ההוא [30] ושאלתי אותו את מי אתה חושד ואמר את יוסף פנדרא שהוא שכן קרוב לה [31] וכשנתפרסם הריונה הלך יוחנן מיד לבבל מפני בושה ועדיין הוא שם· [32] ויאמרו כולם אם כן בודאי הוא ממזר ובן הנדה [33] ויתקעו בשלש מאות שופרות ויכריזו עליו שהוא ממזר ופסול לבא בקהל ויקראו את שמו יש״ו ראשי תיבות י״מח ש״מו ו״זכרונו [34] וכששמע ישו הדבר שנפסל לבא בקהל ויתעצב על לבו ויברח וילך לו אל גליל העליון ויהי שם כמה שנים [35] ובעת ההיא היה שם מפורש חקוק בבית המקדש על אבן שתיה [36] שכשכרה דוד מלך את היסוד מצא שם אבן אחד על פי התהום ועליו היה חקוק השם והעלה אותו והניחהו בקדשי הקדשים [37] והיו החכמים יראים מן הבחורים שלא ילמדו את השם ויחריבו את העולם חס ושלום ועשו שני אריות של נחשת בשמות ותלו אותם על פתח קדשי הקדשים אחד בימין ואחד בשמאל [38] וכל מי שנכנס ולמד את השם מיד כשיצא היו נובחים בו האריות ומרוב פחד ובהלה היו השמות פורחים מלבו ושכח אותם [39] וכשנגלה הקול על ישו שהוא ממזר יצא מגליל העליון ובא בהחבא לירושלים ונכנס להיכל ולמד שם האותיות הקדושים [40] וכתב השם על הנייר והזכיר השם שלא יכאב לו וחתך את בשרו והחביא בו את הנייר עם השם· והזכיר שנית את השם וחזר הבשר למקומו [41] ועל ידי כשוף ושם טומאה נכנס למקדש דאם לא כן איך הניחו הכהנים בני אהרן הקדושים לכנס [42] אלא ודאי בשם הטומאה וכישוף פעל את הכל [43] וכשיצא מן הפתח נבחו בו האריות ושכח את השם [44] אז הלך חוץ לעיר וחתך את בשרו והוציא את הכתב וצירף האותיות ולמד את השם [45] והלך לבית לחם יהודא מקום לידתו וצעק בקול גדול [46] מי הם אותם המשומדים שאומרים עלי שאני ממזר ופסול הם ממזרים ופסולים [47] הלא ילדתני אמי בתולה ודרך קדקדה נכנסתי בה [48] ואני בן אלקים ועלי נביא ישעי׳ הנביא הנה העלמה הרה וגו׳ [49] הלא אני שבראתי את עצמי ובראתי את השמים וארץ את הים ואת כל אשר בם· [50] ויענו ויאמרו לו תן לנו אות ומופת שאלוה אתה· [51] ויען ויאמר הביאו לי מת אחד ואחיה אותו [52] וירוצו ויחפרו קבר אחד ולא מצאו בו רק עצמות יבשות [53] ויגידו לו לאמר לא מצאנו רק עצמות ויאמר הביאום [54] ויביאום לו ויצרף העצמות עצם אל עצם וקרם עליהם עור ובשר וגידין ויקם ויעמוד על רגליו ויחי [55] ויראו האנשים את הדבר ויתמהו ויאמר להם הזאת לכם תימה הביאו לי מצורע אחד וארפא אותו [56] ויביאו לו מצורע וירפא אותו גם כן בשם המפורש· [57] ויהי בראותם כן ויפלו וישתחוו לא ויאמרו לו בודאי בן אלקים אתה· [58] ויהי ביום החמישי ותבא השמועה רעה לירושלים עיר הקודש ויוגד להם את כל אשר עשה ישו [59] וישמחו הפריצי׳ שמחה גדולה: אבל הזקינים והחסידי׳ והחכמים געו בבכיה מאד וסנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה אבלו אבל גדול [60] ויאמרו לשלוח אחריו כי אמרו בלבבם אולי ננצח אותו בעבור ה׳ להפילו בדין ומשפט מות [61] וישלחו אחריו את עניני ואת אחזיה אנשים חשובים מסנהדרי קטנה ויבאו לפניו וישתחוו לו למען הרבות מכשוליו [62] והוא היה סבור שהם גם כן מאמינים לו ויקבלם בסבר פנים יפות ויושיבם בראש סיעתו הרשעה [63] ויאמרו לו הנה החסידים והחשובים שבירושלים הם שלחונו אליך שתבא אליהם כי שמעו עליך שבן אלקים אתה· [64] ואמר להם ישו האמת שמעו· והנה כל אשר תאמרו אעשה ובתנאי זה [65] שיצאו כולם לקראתי סנהדרי גדולה וקטנה ואותם שפסלו אותי ויקבלוני כמו עבדים שמקבלים אדוניהם אבא אליהם [66] וישובו השלוחים לירושלים ויגידו להם את כל אשר דבר [67] ויענו ויאמרו הזקנים והחסידים את כל אשר דבר נעשה· [68] וישובו האנשים ויגידו לישו את כל אשר דברת יעשו ויאמר להם ישו אני אלך עמכם

[1] And it came to pass that when Jeshu came to Nob, which is near Jerusalem, he said to them, Have ye here a good and comely ass? [2] And when they replied that one was at hand, he said, Bring him hither. [3] And a beautiful ass being brought, he mounted upon him and went to Jerusalem. [4] As he entered the city all the people sallied out to meet him. [5] And raising his voice he said to them, Concerning me the prophet Zacharias testified, saying, Behold thy king cometh to thee, just and having salvation, lowly and sitting upon an ass, and a colt the foal of an ass. [6] These things being known, there was great weeping and rending of garments, and devout men went and complained to the Queen. [7] (She was Queen Helena, the wife of King Janneus mentioned above; she reigned after the death of husband. She is otherwise called Oleina, and had a son Nunbasus, the kind, otherwise called Hyrcanus, who was slain by his subordinate Herod). [8] The devout men said to the Queen, This fellow deserveth the worst punishment, for he is a seducer of the people. Prithee, grant us the power, and we will take him by subtlety. [9] The Queen answering, said, Call him hither that I may understand the accusation. [10] But she thought to save him from their hands, because she was related to him by blood. [11] Now the wise men perceiving her design, said to her, Do not, O royal mistress, undertake to do this lest thou shouldest become his abettor; for by his sorceries he leadeth men into error and crime. [12] At the same time they explained to her the whole matter of the Shem Hamphoras, and then added, It is for thee to impose punishment, for he deserveth the worst. [13] Wherefore the Queen said, I have heard you and will consent to this: Bring him to me and let me hear what he saith, and see what he doeth; for everybody telleth me of the great miracles he performeth. [14] The wise men replied, We will do as thou sayest. [15] Therefore they sent for Jeshu, and placed him before the Queen. [16] Then thus the Queen spoke: I have heard that thou performest many wonderful miracles: now do one in my presence. [17] Jeshu replied, Whatever thou commandest, I will do. Meanwhile I pray this one thing: that thou wilt not give me into the hands of these wicked men who have pronounced me a bastard. [18] The Queen replied, Fear nothing. [19] Then Jeshu said, Bring hither a leper and I will heal him. [20] And when a leper was brought he laid his hand upon him, and invoking the Almighty name restored him to health, so that the flesh of his face became like that of a boy. [21] Furthermore Jeshu said, Bring hither a dead body. [22] And a dead body being brought, he straightway put his hand upon it, and pronounced the name, and it revived and stood upon its feet. [23] Then said Jeshu, Esaias prophesied concerning me, Then shall the lame man leap as a hart, etc. [24] Then the Queen turning to the wise men said, How can ye affirm that this man is a sorcerer? Have I not seen him with mine own eyes performing miracles as if he were the Son of God? [25] But the wise men answering, said, Let not the Queen speak thus, for most certainly this man is a sorcerer. [26] But the Queen said, Get ye hence from my sight, and never again bring a like accusation before me. [27] Therefore the wise men left the presence of the Queen, sad at heart, and conferring one with another they said, Let us show ourselves crafty, so that this fellow may fall into our hands. [28] Moreover a certain one of them said, If it seemeth good to you, let one of us also learn the name, as he did, and perform the miracles, and perchance we may take him. [29] The wise men approved of this device, and said, Whoever shall learn the name and shall secure this fellow, to him shall be given a double reward in the world to come. [30] Forthwith a certain one of the wise men named Judas arose and said, If ye will answer for the blame of the offence by which I shall speak the Almighty name, I will learn it. [31] And peradventure God in his mercy and great goodness will bless me, and bring into my hands this bastard and son of an adulteress. [32] Then all with one voice cried out, On us be the guilt: do as thou hast proposed, and may thy work prosper. [33] Therefore he also went in to the Holy of Holies, and did the same that Jeshu had done. [34] Then going through the city he cried out, Where are they who report that this bastard is the Son of God? Am not I, who am only flesh and blood, able do the things which Jeshu hath done? [35] The Queen and her ministers having heard of this, Judas was brought before her, accompanied by the elders and wise men of Jerusalem. [36] But the Queen summoned Jeshu and said to him, Show us what thou hast lately done. And he began to perform his miracles before the people. [37] Then Judas spoke these words to the Queen and all the people: Nothing that this fellow doeth is wonderful to us. Let him nestle among the stars and I will hurl him down. [38] Then Jeshu thus addressed the whole people: Have ye not been from the beginning, from the time when I first knew you, a stiff-necked people? [39] Judas answered, Is it not true that thou dost practise wickedness, thou bastard and son of an adulteress? [40] Did not our master Moses say concerning thee, If thy brother, the son of thy mother, entice thee, saying, Let us, etc., thou shalt bring the man out, and stone him with stones that he die, etc.? [41] But the bastard answering, said, Did not Esaias prophesy concerning me? [42] And are not these the words of my great forefather [David] concerning me: The Lord said unto me, Thou art my son; this day have I begotten thee? [43] And in like manner in another place he said, The Lord said unto my lord, sit thou at my right hand. [44] And now I will ascend to my heavenly father and will sit at his right hand, and ye shall behold it with your eyes. But thou, Judas, shall not attain to this. [45] And, now Jeshu uttered the Almighty name, and there came a wind and lifted him up between heaven and earth. [46] Forthwith Judas invoked the same name, and the wind also suspended him between heaven, and earth; and thus both soared round about through the air. [47] At the sight of these things all were astonished. But Judas again recited the name, and seizing the wretch sought to hurl him down to the earth. [48] Then Jeshu also invoked the name for the purpose of bringing Judas down, and thus they wrestled together. [49] But Judas seeing that he could not undo the works of Jeshu, made water upon him. [50] Wherefore being rendered impure, they were both deprived of the use of the Shem Hamphoras until they were washed. [51] Then a death sentence was brought against Jeshu, and they said to him, If thou wouldst be free, do the things which thou hast been wont to do hitherto. [52] But Jeshu, when he found himself unable to do them, raised his voice in lamentation saying, [53] David, my forefather, prophesied concerning me, saying, Yea, for thy sake we are killed all the day long, etc. [54] When his disciples and the wicked crowd that adhered to him saw these things, being exposed to the danger of death, they fought with the elders and the wise men of Jerusalem, and enabled Jeshu to escape from the city. [55] So Jeshu went speedily to Jordan; and when he had washed and purified himself, he declared again the name and repeated his former miracles. [56] Moreover, he went and took two millstones, and made them float upon the water, and seating himself on them he caught fishes before the multitude, which they then did eat. [57] When the report of this thing reached Jerusalem, all the wise and devout men began to weep, and to say, [58] Who will dare to risk death by going and taking away from this bastard the Almighty name? Lo, we pledge ourselves that he shall enjoy eternal happiness. [59] Then Judas offered himself to go; to whom the wise men said, Go in peace. [60] Therefore Judas went in disguise and mingled among the wicked fellows.

---

[1] ויהי כאשר בא ישו לנוב סמוך לירושלים ויאמר להם ישו היש לכם פה חמור אחד יפה וטוב [2]
ויאמרו יש ויאמר הביאוהו לפני [3] ויביאו לו חמור יפה וירכב עליו לירושלים [4] ויהי כאשר בא
לעיר ותהום כל העיר לקראתו [5] וירם ישו את קולו ויאמר להם עלי ניבא זכריה הנביא הנה מלכך
יבא לך צדיק ונושע עני ורוכב על החמור ועל עיר בן אתונות [6] וכאשר שמעו כך בכו בכייה
גדולה ויקרעו בגדיהם ויבאו החסידים אל המלכה [7] (היא הילנה המלכה אשת ינאי המלך הנזכר
והיא מלכה אחרי מות אישה והיא נקראת גם כן אוליינא ובנה היה מונבז המלך הנקרא הורקנוס
שהרגו הורדוס עבדו) [8] ויאמרו אליה האיש הזה בן מות הוא שמטעה את הבריות אחריו תן לנו
רשות ונלכדה אותו בשחיתותינו· [9] ותען המלכה להם שלחו אחריו ואדע עניינו· [10] והיא חשבה
זאת להציל אותו מידם כי הוא היה קרוב לה· [11] ויבינו החכמים את מחשבתה ויענו לה אדונותינו
המלכה אל תעלה על דעתך לדרוש שלומו וטובתו כי הוא מכשיל ומטעה את הברייות בכישוף·
[12] ויספרו לה גם כן המעשה משם המפורש· ויאמרו עליך להוציא לאור משפטו כי בן מות הוא
והוא ממזר בן הנדה ויספרו לה המעשה מיוסף פנדרא· [13] ותען להם המלכה גם לדבר הזה אשמע
לכם הביאוהו לפני ואשמע מה ידבר ומה יעשה כי כל העולם מספרים לי על הנוראות גדולות
אשר הוא עושה· [14] ויענו לה החכמים נעשה כדבריך [15] וישלחו אחר ישו ויבא לפני המלכה· [16]
ותאמר לו המלכה שמעתי עליך מעשים נוראים אשר אתה עושה עשה לפני כן [17] ויען לה ישו
כל אשר תאמר אעשה רק בבקשה ממך שאל תמסרנו ביד אותם הרשעים שאומרים עלי שאני
ממזר [18] ותאמר לו המלכה אל תירא [19] ויאמר ישו הביאו לי מצורע אחד וארפאנו [20] ויביאו
לו מצורע וישם ידו עליו ויזכור שם הגדול ויטהר את האיש וישב כבשר הנער· [21] ויאמר עוד
ישו הביאו לי מת [22] ויביאו לו מת אחד וישם ידו עליו ויזכור את השם ויחי ויעמוד על רגליו
[23] ויאמר ישו עלי ניבא ישעיהו אז ידלג כאיל פסח וגו׳· [24] ותאמר המלכה לחכמים איך אמרתם
עליו שזה האיש מכשף הוא הלא ראיתי בעיני שהוא עשה מעשים כבן אלקים· [25] ויענו לה חכמים
ויאמרו אל יעלה על לב המלכה לומר כן כי בוודאי מכשף הוא· [26] ותאמר המלכה לחכמים צאו
מלפני ואל תדברו עוד כדברים האלה לפני· [27] ויצאו החכמים מלפני המלכה נפחי נפש ויאמר
איש אל רעהו הבה נתחכמה לו שיפול בידינו· [28] ויען חכם אחד מהם אם טוב בעיניכם ילמד אחד
מאתנו גם הוא את השם ויעשה מעשים כמותו אולי נלכד אותו· [29] וייטב הדבר בעיני החכמים
ויאמרו האיש אשר ילמוד השם ויכחיש אותו ממזר בן הנדה יהיה שכרו כפול לעולם הבא:
[30] ויקם אחד מן החכמין ושמו יהודא ויאמר אליהם אם תקבלו עליכם העון שאזכיר את השם הגדול
אני אלמוד אותו [31] אולי יעשה אלקים ברחמיו וברוב חסדיו וימסור בידי אותו הממזר בן הנדה·
[32] ויענו כולם ויאמרו עלינו העון אך עשה והצלח· [33] אז הלך הוא ג״כ לקדשי הקדשים ויעש
גם כן מה שעשה ישו [34] וילך בתוך העיר ויקרא בקול גדול מי הם האומרים על זה הממזר בן
הנדה שהוא בן אלקים הלא אני בשר ודם אעשה ככל אשר עשה ישו [35] ותבא הדבר לפני המלכה
והשרים ויובא יהודא לפני המלכה וילכו אחריו זקני ירושלים וחכמיה [36] ותשלח המלכה אחר
ישו ותאמר אליו עשה לנו כאשר עשית בראשונה ויעש האותות לפני העם [37] ויאמר יהודא אל
ממלכה ולכל העם אל יעלה על לבבכם מכל אשר עשה הממזר כי אם בין הכוכבים יעשה קינו
משם אוריד אותו [38] ויאמר ישו אל כל העם הלא מעולם הייתם עם קשה עורף מיום דעתי אתכם
[39] ויאמר אליו יהודא עודך מחזיק בטומאתך אתה ממזר בן הנדה· [40] הלא עליך אמר משה רבינו
כי יסיתך אחיך בן אמך לאמר וגו׳ והוצאת את האיש ההוא וסקלתם אותו באבנים ומת ובערת וגו׳
[41] ויען אותו ממזר בן הנדה ויאמר הלא עלי נבא ישעי׳ [42] ודוד זקיני ה׳ אמר אלי בני אתה היום
ילדתיך וגו׳ [43] ועוד פסוק אחד אומר נאם יי׳ לאדוני שב לימיני [44] ועתה אעלה אל אבי שבשמים
ואשב לימינו ועיניכם רואות· ואתה יהודא אל תבא שמה· [45] ויפרוש ישו את השם הגדול ויבא
הרוח ויוליכנו בין שמים וארץ [46] ויפרוש יהודא ג״כ את השם ויבא הרוח ויולך אותו גם כן בין
שמים וארץ והיו פורחים באויר העולם· [47] ויתמהו כל הרואים מאד ויבא יהודא ויזכור את השם
ויתפוש את ישו להשליכו לארץ· [48] וישו זכר גם כן את השם לבקש להשליך אה יהודא לארץ·
והיו נאבקים זה עם זה· [49] וכראות יהודא שלא יכול לקלקל את מעשיו של ישו השתין על ישו
[50] ויטמאו שניהם ונפלו לארץ ולא יכלו עוד להשתמש בשם המפורש כי נטמאו עד שיטבלו· [51]
וישפטו את ישו משפט מות ויאמרו לו אם תרצה להנצל עשה לנו כבראשונה: [52] וירא ישו כי
לא יכול לעשותו ויתן את קולו בבכי ויאמר [53] עלי ניבא דוד זקיני כי עליך הורגנו כל היום וגו׳
[54] ויהי כאשר ראו תלמידיו וסיעתו הרשעה וימסרו את נפשם למות וילחמו עם זקני ירושלים
וחכמים ויבריחו את ישו מהם חוץ לעיר [55] וימהר ישו וילך הירדנה ויטבול ויטהר את עצמו
ויפרוש את השם ויעש אותות כבראשונה· [56] וילך עוד ויקח שני אבני רחיים ויצף אותם על
פני המים וישב עליהם ויתפוש דגים לפני סיעתו ויאכלו· [57] ותבא השמועה לירושלים ויתאבלו
החסידים והחכמים ויאמרו [58] מי האיש אשר ישים נפשו בכפו וילך ויסיר את השם הגדול מאותו
ממזר בן הנדה הנה אנחנו ערבים לו להביא אותו לחיי עולם ההבא· [59] ויאמר יהודא אני אלך
ויאמרו לך לשלום· [60] וילך יהודא ויתנכר בין הרשעים ההמה

[1] About the middle of the night God put the bastard into a deep sleep, and Judas enchanted him in his sleep. [2] Then Judas entered into Jeshu's tent, and with a knife cut his flesh and took out therefrom the sacred parchment. [3] Jeshu awoke out of sleep affrighted by a great and horrid demon. [4] Wherefore he said to his disciples, Ye shall know now that my heavenly Father hath commanded me to come to him; I go because he seeth that I have no honor among men. [5] Then his disciples said, What is to become of us? [6] He answered, O blessed ones, great will be your reward if ye keep my words, for ye shall sit at my right hand with my heavenly Father. [7] Then they all lifted up their voices and wept. [8] But Jeshu said, Do not weep, for a great reward is in store for your piety; only beware lest ye transgress my words. [9] To which all responded, Whatsoever thou commandest we will do, and whosoever proveth disobedient to thy commands, let him die. [10] Then said Jeshu, If ye listen to my words and obey my commands ye will treat me with favor and justice. As ye go to fight for me at Jerusalem I will hide myself by mingling with you so that the citizens of Jerusalem may not know me. [11] These things Jeshu spoke deceitfully, that he might go to Jerusalem and enter the Temple and again obtain the knowledge of the name. [12] Not in the least suspecting his evil intent, they all responded, All things that thou commandest we will do, nor will we depart therefrom a finger's breadth, either to the right or to the left. [13] Again he said, Make oath to me. So they all from the least to the greatest, bound themselves by an oath. [14] And they did not know that Judas was among them, because he was not recognised. [15] Afterwards Judas said to the attendants, Let us provide for ourselves uniform garments, so that no one maybe able to know our master. [16] This device pleased them, and they carried it out. [17] Then they journeyed to Jerusalem, there to celebrate the feast of unleavened bread. [18] Now when the devout men saw Judas they rejoiced with great joy, and said to him, Point out to us we pray thee, what remaineth to be done. [19] (For he had secretly withdrawn himself and come to the elders and wise men of the city). [20] Then Judas related all that had happened, and how he had obtained the name from the bastard. [21] Wherefore they rejoiced, and Judas said to them, If ye will obey my orders, to-morrow I will deliver this fellow into your hands. [22] Then said the wise men, Hast thou enough knowledge of his going and coming? [23] Judas replied, Everything is known to me. Lo, he goeth to the temple to attend the sacrifice of the Paschal victim, but I have sworn to him by the ten commandments not to deliver him into your hands. [24] And he hath with him two thousand men. Be ye prepared therefore to-morrow, and know that the man -before whom I bow down in adoration, he is the bastard. Act bravely, attack his followers, and seize him. [25] Simeon Ben Shetach and all the rest of the wise men danced for joy, and they promised Judas to obey his orders. [26] The next day came Jeshu with all his crowd, but Judas went out to meet him, and falling down before him he worshipped him. [27] Then all the citizens of Jerusalem, being well armed and mailed, captured Jeshu. [28] And when his disciples saw him held captive, and that it was vain to fight, they took to their legs hither and thither, and gave themselves up to bitter weeping. [29] Meanwhile the citizens of Jerusalem, waxing stronger, conquered the bastard and his crowd, killing many of them, while the rest fled to the mountains. [30] Then the elders of Jerusalem brought Jeshu into the city, and bound him to a marble pillar, and scourged him, saying, Where now are all the miracles thou hast wrought? [31] Then they took thorn branches, and weaving a crown out of them, put it on his head. [32] Then the bastard becoming thirsty, said, Give me some water to drink. [33] So they offered him vinegar. Having tasted it, he cried out with a loud voice, [34] My forefather David prophesied concerning me, saying, And they gave me gall for meat, and in my thirst they gave me vinegar to drink. [35] They answering, said, If thou art God, why didst thou not make known before thou didst drink that vinegar was offered to thee? [36] Then they added, Thou dost stand now upon the verge of the grave, and yet thou wilt not turn in repentance. [37] But Jesus weeping bitterly, said, My God, my God, why hast thou forsaken me? [38] Then the elders said, If thou art the son of God, why dost thou not deliver thyself out of our hands? [39] Jeshu replied. My blood is shed for mortals, for thus Esaias prophesied, And from his wounds we are healed. [40] Afterwards they brought Jeshu before the greater and lesser Sanhedrim, where sentence was pronounced that he should be stoned and hanged. [41] The same day was the preparation for the Sabbath and also the preparation for the Passover. [42] Thence taking him out to the place of punishment they stoned him to death. [43] Then the wise men commanded him to be hanged on a tree, but no tree was found that would support him for all being frail were broken. [44] His disciples seeing this, wailed and cried out, Behold the goodness of our master Jeshu, whom no tree will sustain. [45] But they knew not that he had enchanted all wood when he was in possession of the name. [46] But he knew that he would surely suffer the-penalty of hanging, as it is written, When any man shall be judged to death for an offence and shall be put to death, then thou shalt hang him etc. [47] Then Judas, when he saw, that no wood would hold him up, said to the wise men, Behold the subtlety of this fellow, for he hath enchanted the wood that it might not sustain him. [48] But there is in my garden a great stem of a cabbage; I will go and bring it hither; perhaps it will hold the body, [49] To whom the wise men said, Go and do so. So Judas went at once and brought the stalk, and on it Jeshu was hanged. [50] Toward night the wise men said, It is not lawful for us to break one letter of the divine law in regard to this fellow; we must do to him what the law demands, even though he did seduce men. [51] Therefore they buried him where he was stoned. [52] Now about the middle of the night his disciples came and sat down by the grave and wept and mourned for him. [53] Judas seeing this, took away the body and hid it in his garden under a brook. Diverting the water elsewhere, he buried the body in the channel and then brought the water back. [54] On the morrow, when the disciples came again and sat down to weep, Judas said to them, Why do ye weep? Look and see if the buried man is there. [55] And when they looked and found he was not there, the miserable crowd cried out, He is not in the grave but hath ascended to heaven. [56] For he foretold this himself when alive, saying, For he shall receive me; Selah. [57] Meanwhile the Queen finding out what had been, commanded the wise men of Israel to appear; and when they came she said to them, [58] What have ye done with this man whom ye have accused of being a sorcerer and a seducer of men? [59] They answered, We have buried him according to the requirement of our law. [60] Then she said, Bring him hither to me. [61] And they went and sought for him in the grave; but did not find him. [62] Then returning to the Queen, they said, We know not who hath taken him from the grave. [63] The Queen answered and said, He is the Son of God and hath ascended to his Father in heaven; for thus it is prophesied of him, For he shall receive me; Selah. [64] Then the wise men said, Do not allow these thoughts to come into thy mind, for verily he was a sorcerer; and they gave proof by their own testimony that he was a bastard and the son of an adulteress. [65] The Queen replied, Why do I exchange words with you in vain? For if ye bring him hither ye shall be found innocent, but if not, none of you shall survive. [66] They all responded in these words: Give us time that we may discover the upshot of this affair. Peradventure we may find him there, but if we do not succeed, do unto us whatever pleaseth thee. [67] She allowed them three days' time, and they departed grieved at heart, lamenting, and not knowing what to do. [68] Therefore they ordered a fast, and when the appointed time came and they had not found the body, many left Jerusalem to escape the sight of the Queen. [69] Among the rest went a certain old man named Rabbi Tanchuma. He in great sorrow wandering through the fields, saw Judas sitting in his own garden, eating. [70] Coming up to him, Rabbi Tanchuma said, How is this? Why dost thou take food when all the Jews fast and are in sore distress? [71] Judas, greatly astonished, inquired wherefore they fasted. [72] Rabbi Tanchuma replied, It is because of this bastard who hath been hanged and buried near the place of stoning; he to hath been taken away from the grave, and none of us know who hath taken him. [73] But his worthless disciples declare that he hath gone up to heaven, and the Queen threateneth all of us Israelites with death unless we find him. [74] Then Judas asked, If this fellow shall be found, will it bring safety to the Israelites? [75] Rabbi Tanchuma said, Indeed it will. [76] Then said Judas, Come, and I will show thee the man, for I took him away from the grave because I feared less perchance his impious followers might steal him from the tomb, and I hid him in my garden, and made the brook run over him. [77] Then Rabbi Tanchuma hastened to the wise men of Israel and related the matter. [78] Therefore they all assembled, and tying the body to a horse's tail, brought it and threw it down before the Queen, saying, Behold the man of whom thou hast said, He hath gone up to heaven. [79] When the Queen saw him, she was overwhelmed with shame and unable to speak. [80] Moreover, while the body was thus dragged about for some time, the hair of the head was pulled out. [81] And this is the reason why now the hair of a monk is shaved off in the middle of the head; it is done in remembrance of what happened to Jeshu.

---

[1] ויהי בחצי הלילה ויפל אלקים תרדמה גדולה על אותו ממזר כי יהודא השביע את המלאך
הממונה על השינה· [2] ויבא יהודא אל אוהל הממזר ויקח סכינו ויקרע את בשרו של ישו ויוציא
ממנו את כת כתב הקודש· [3] ויקץ ישו משנתו והנה רוח מבעתו [4] ויחרד ישו מאד ויאמר לתלמידיו
דעו לכם שאבי שבשמים רוצה לקחת אותי אצלו כי אמר אלי אין כבודך בין אנשים· [5] ויאמרו
לו תלמידיו ואנו מה תהא עלינו [6] ויאמר להם אשריכם ואשרי חלקיכם אם תשמעו לקולי כי
תשבו לימיני אצל אבי שבשמים: [7] וישאו את קולם ויבכו· [8] ויאמר להם ישו אל תבכו כי יש שכר
לפעולתכם אך אל תמרו את פי: [9] ויענו ויאמרו כל אשר תצוה נעשה וכל איש אשר ימרה את
פיך יומת· [10] ויאמר להם ישו אם תשמעו בקולי עשו עמדי חסד ואמת לבוא עמי לירושלים ואני
אתחפש ואבא בתוככם למען לא יכירוני אנשי ירושלים· [11] ודבר ישו את הדברים בערמה כדי
לבא לירושלים בהחבא ולכנוס אל המקדש ללמוד את השם· [12] והם לא ידעו את מחשבתו הרעה
ויענו כולם כל אשר תצונו נעשה לא נטה ימין או שמאל· [13] ויאמר להם השבעו לי וישבעו לו
מקטן ועד גדול [14] והמה לא ידעו כי יהודא בתוכם כי לא הכירוהו· [15] אחר זאת ויאמר יהודא
לתלמידיו נעשה לנו מלבושים שוים פן יודע מי אדונינו [16] וייטב הדבר בעיניהם ויעשו כן· [17]
ויכינו את דרכם ללכת לירושלים לחוג את חג המצות [18] ויהי כאשר ראו החסידים את יודא
וישמחו מאד ויאמרו לו הגד נא לנו את כל אשר נעשה [19] כי הוא יצא מהם בהחבא אל זקני העיר
וחכמיה· [20] ויגד להם יודא את כל אשר נעשה ואיך העביר את השם מאותו הממזר· [21] וישמחו מאד
ויאמר להם יודא אם תשמעו בקולי אמסור אותו הממזר בידיכם כעת מחר· [22] ויאמרו לו החכמים
הידעת את מוצאו ומובאו [23] ויאמר יודא ידעתי והנה הוא יבא כעת מחר להיכל לזבוח את זבח
חג הפסח ואני נשבעתי לו בעשרת הדברים שלא למסרו בידכם [24] ועמו עשרים מאות איש כולם
מלובשים מלבוש אחד ואתם החלצו כעת מחר והיה האיש אשר אשתחוה ואכרע לו הוא הממזר·
ואתם עשו כבני חיל והלחמו כנגד סיעתו ותפשו אותו· [25] ושמעון בן שטח וכל החכמים והזקנים
שמחו שמחה גדולה ויאמרו לעשות כדברי יודא [26] ויהי ממחרת ויבא ישו עם כל סיעתו ויצא
יודא לפניו ויכרע וישתחוה לו על פניו ארצה [27] ויהיו אנשי ירושלים מזוינים וחומשים ויתפשו
את ישו [28] ויראו תלמידיו כי נתפש בידם ולא יכלו להלחם בהם וירוצו ברגליהם וישאו קולם
ויבכו בכיה גדולה [29] ויגברו אנשי ירושלים וינצחו אותו ממזר בן הנדה עם סיעתו ויהרגו הרבה
מהם והנשארים הרה נסו [30] ויקחו זקני ירושלים את ישו ויביאוהו העירה ויקשרוהו בעמוד של
שיש אשר בעיר ויכוהו בשוטים ויאמרו לו איה כל נפלאותיך אשר עשית [31] ויקחו קוצים ויעשו
מהם כתר וישימו על ראשו [32] ויצמא הממזר ויאמר להם תנו לי מעט מים לשתות [33] ויתנו לו
חומץ חזק· וכאשר שתה צעק בקול גדול לאמר [34] עלי ניבא דוד זקיני ויתנו בברותי ראש ולצמאי
ישקוני חומץ [35] ויאמרו לו אם אלקים אתה למה לא הגדת קודם ששתית שהוא חומץ [36] ויאמרו
לו ועתה אתה עומד על פתח קברך ואין אתה חוזר בתשובה [37] וישא ישו את קולו ויבך ויאמר
אלי אלי למה עזבתני [38] ויאמרו לו אם בן אלהים אתה למה לא הצלת את נפשך מידינו· [39] ויאמר
ישו דמי יכפר על באי עולם שכן ניבא ישעיהו ובחבורתו נרפא לנו· [40] ויקחו את ישו ויביאוהו
לפני סנהדרי הגדולה וקטנה וישפטוהו משפט מות לסקלו באבנים ולתלות אותו [41] ואותו היום
ערב פסח היה וערב שבת היה [42] ויביאוהו לבית הסקילה ויסקלו אותו באבנים וימת [43] ויאמרו
החכמים לתלותו על עץ ולא היה העץ מקבלו אך ישבר תחתיו [44] ויראו התלמידים ויבכו ויאמרו
ראו צדקת אדונינו ישו שאין עץ מקבלו [45] והם לא ידעו שהוא השביע כל העצים בעוד שהיה
השם בידו [46] כי הוא ידע משפטו שידנוהו בתלייה כדכתיב כי יהיה באיש חטא משפט מות והומת
ותלית וגו׳ [47] וירא יודא כי אין עץ מקבלו ויאמר אל החכמים דעו את לב הממזר כי השביע את
כל העצים שלא לקבלו [48] והנה יש בגינתי קלח של כרוב אחד גדול אלך ואביאנו אולי יקבל
אותו· [49] ויאמרו החכמים לך עשה כאשר דברת וירץ יודא ויבא את הקלח ויתלו את ישו עליו [50]
ויהי לעת ערב ויאמרו החכמים לא נכון לבטל אות אחד מן התורה על הממזר הזה אע״פי שהיה
מטעה את הבריות נעשה לו דין תורה [51] ויקברו את הממזר במקום אשר נסקל שם· [52] ויהי בחצי
הלילה ההוא ויבאו תלמידיו וישבו על קברו ויבכו בכייה גדולה ויתאבלו עליו· [53] וירא יודא את
הדבר הזה ויקח את הפגר ויקבר אותו בגינתו במקום אמת המים כי העביר המים לדרך אחר
ואחר שקברו העביר עליו אמת המים כבראשונה [54] ויהי כאשר באו למחרת וישבו ויבכו ויאמר
להם למה אתם בוכים חפשו וראו את האיש הנקבר [55] ויחפשו ולא מצאוהו בקברו ויצעקו סיעתו
הרשעה איננו בקברו אך עלה אל השמים [56] כי כן ניבא על עצמו בהיותו חי ויאמר כי יקחני
סלה [57] ותשמע המלכה את הדברים האלה ותשלח אל חכמי ישראל ויבאו לפני המלכה ותאמר
להם [58] האיש אשר אמרתם מכשף הוא ומטעה את הבריות מה עשיתם לו [59] ויאמרו לה קברנו
אותו כדין תורה [60] ותאמר להם הביאוהו אלי [61] וילכו ויחפשו אותו בקברו ולא מצאוהו [62] ויבאו
לפני המלכה ויאמרו לא ידענו מי לקח אותו מקברו· [63] ותען להם המלכה ותאמר בן אלקי׳ הוא
ויעל אל אביו שבשמים כי כן ניבא על עצמו כי יקחני סלה [64] ויענו לה אל יעל על לבך כדברים
האלה כי מכשף הוא ואף החכמים העידו עליו כי ממזר בן הנדה הוא· [65] ותען המלכה מה אוסיף
לדבר עמכם אך אם תביאוהו תהיו נקיים ואם לאו לא אניח מכם שריד ופליט [66] ויענו כולם
ויאמרו תנה לנו זמן עד שנדע איך יפול הדבר אולי נמצא אותו שם ואם לאו עשה כטוב בעיניך
[67] ותתן להם זמן שלשה ימים ויצאו החכמים והחסידים מן המלכה כאיבי לב ויתאבלו כי לא
ידעו מה לעשות [68] ויגזרו צום ויהי כאשר קרב הזמן ולא מצאוהו יצאו רבים מירושלים לברוח
מלפני המלכה [69] ויצא גם כן זקן אחד ושמו ר׳ תנחומא ויהי הולך בשדה כה וכה מרוב צער וירא
את יודא יושב בגינתו ואוכל [70] ויאמר לו ר׳ תנחומא מה זה יודא על מה אתה אוכל וכל ישראל
מתענים ושרויים בצער· [71] ויחרד יודא ויאמר למה זה אדוני ועל מה מתענין [72] ויאמר לו ר׳
תנחומא על אודות הממזר שנתלה וקברוהו בבית הסקילה ונאבד ולא נודע מי לקחו מקברו [73]
וסיעתו הרשעה אמרו שעלה לרקיע ותאמר המלכה להרוג את כל שונאי ישראל אם לא מצאוהו·
[74] ויען יודא ויאמר אם ימצא אותו הממזר בן הנדה אם יהיה תשועה לישראל [75] ויאמר לו ר׳
תנחומא וודאי אם נמצא יהיה תשועה לישראל [76] ויאמר בא ואראך את האיש אשר אתה מבקש
כי אני גנבתי אותו ממזר מקברו כי יראתי פן יגנבו אותו סיעתו הרשעה מקברו וקברתי אותו
בגינתי ואת אמת המים עברתי עליו [77] וימהר ר׳ תנחומא וילך ויגד הדבר לחכמי ישראל [78] ויבאו
כולם כאיש אחד ויקשרו אותו בזנב הסוס ויסחבו אותו וישליכו אותו לפני המלכה ויאמרו הנה
זה האיש אשר אמרת עליו שעלה לרקיע· [79] ותרא המלכה ותכלם כי לא ידעה להשיב דבר [80]
וכאשר הביאוהו משכוהו ועקרו בו שערות ראשו [81] ועל כן הגלחים עתה יגלחו שערותם באמצע
ראשם לזכרון הדבר של ישו·

[1] After these things the strife between the Nazarenes and Judeans grew so great that it caused a division between them, and a Nazarene meeting a Judean would kill him. [2] The trouble increased more and more for thirty years, when the Nazarenes, having increased to thousands and myriads, prohibited the Israelites from coming to the greater festivals in Jerusalem. [3] Then there was great distress among the Israelites, like what it was in the day when the [golden] calf was forged, so that no one knew what to do. [4] The pernicious faith increased and spread abroad, and there came forth twelve wicked men, sons of the lawless, who wandered through twelve kingdoms and spread false doctrines among mankind. [5] Some of the Israelites followed them, and these being of high authority, strengthened Jeshuitic faith; and because they gave themselves out to be Apostles of him who was hanged, the great body of the Israelites followed them. [6] The wise men seeing this desperate state of things were sorely distressed, for wickedness abounded among the Israelites. [7] Therefore everyone turning to his companion said, Woe unto us; what sins have we committed that in our time so shameful a thing should happen in Israel, such as neither we nor our ancestors ever before heard of? [8] Therefore with great sadness and weeping they sat down, and with their eyes turned towards heaven said: [9] We pray thee, O Lord, God of heaven, to give us counsel what to do, for we are entirely ignorant as to what ought to be done. We lift our eyes to thee. [10] In the midst of the people of Israel innocent blood is shed on account of this bastard and son of an adulteress. [11] Wherefore are we stretched on tenter-hooks while the hand of the Nazarene prevaileth against us and great numbers of us are killed? [12] But few of us are left, and on account of sins in which the house of Israel is implicated these things have happened. [13] Do thou indeed for thy name's sake give us counsel what to do that we may be delivered from the wicked crowd of Nazarenes. [14] When they had thus prayed, a certain aged man from among the elders, whose name was Simeon Kepha [Simon Cephas] who frequented the Holy of Holies, said to the rest, [15] My brethren and people, hear me: If ye approve my counsel I will root out these wicked men from the society of Israel, and they shall have no more any part or heritage with the Israelites. [16] But is it necessary that ye shall take upon you the guilt of an offence. [17] All responded saying, The sin be upon us; carry out thy purpose. [18] Therefore Simeon Ben Kepha went into the sanctuary and wrote out the Almighty name, and cut his flesh with a knife and placed it therein. [19] Then going from the Temple he drew forth the writing, and when he had learned the name he went away to the chief city of the Nazarenes. [20] And raising his voice he cried out, Whosoever believeth in Jeshu let him come unto me, for I am sent by him. [21] Soon a great multitude drew near to him, as many as the sands of the sea, and said to him, Show us something to confirm to us that thou art sent by him. [22] And when he asked what sign they required of him, they replied, The miracles which Jeshu when alive performed do thou also exhibit to us. [23] Therefore he commanded them to bring hither a leper; and when they had brought him, he laid his hand upon him and he was healed. [24] Again he asked them to bring to him a dead man, and when one was brought he laid his hand upon him and he revived and stood upon his feet. [25] The wicked men seeing this fell down to the ground, before him, saying, Without doubt thou art sent by Jeshu, for when he was alive he did these things for us. [26] Simeon Kepha then said, I am sent by Jeshu, and he hath commanded me to come to you. Give me an oath that ye will do all things that I command. [27] So at once they all exclaimed, We will do all that thou commandest. [28] Then Simeon Kepha said, Know ye that he who was hanged was the enemy of the Israelites and their law, because of the prophecy of Esaias, saying, Your new moons and appointed holidays my soul hateth. [29] Moreover, be it known to you, that he did not delight in the Israelites, even as Hosea prophesied, Ye are not my people, [30] And although it be in his power to sweep them from the earth in one moment, nevertheless he did not wish to utterly destroy them, but desired that there should ever be in your midst witnesses of his hanging and stoning. [31] Moreover, he underwent those great sufferings and sorrows that he might redeem us from hell. [32] And now he exhorteth and commandeth you no longer to ill-treat any of the Judeans; but if a Judean saith to a Nazarene, Go with me one mile, let him go with him two miles. [33] And if a Judean striketh a Nazarene on his left cheek, let him turn to him the right also; that in this world they may have their reward, but in the world to come may be punished in hell. [34] If ye do these things, ye shall be worthy to sit with in his seats. [35] Lo this also he requireth of you, that ye do not celebrate the feast of the Passover, but that ye hold sacred the day on which he died. [36] And that instead of the feast of Pentecost ye keep holy the fortieth day after the stoning, in which he ascended to heaven. [37] Instead of the feast of tabernacles let the day of the nativity be made holy; and on the eighth day afterwards observe the memory of his circumcision. [38] All responded to these words, Whatsoever thou sayest, we will do; remain with us now. [39] To which he said, I will abide with you if ye will allow me to abstain from all food according to his precept, and only eat the bread of misery and drink the water of sorrow. [40] But ye must build me a tower in the midst of the city on which I may sit even till the day of my death. [41] The people answered, We will do as thou sayest. [42] Therefore they built a tower and put him thereon; and every day they brought him his allowance of miserable bread and scanty water, even up to the hour of his death, he staying there all the time. [43] For truly he served the God of our fathers Abraham, Isaac and Jacob, and composed many beautiful hymns, which he published through all the region of Israel, that they might be a perpetual monument to him; and he repeated all the hymns to his masters. [44] This Simeon lived on that tower six years, and when he came to die he commanded that he should be buried within it; and that request they obeyed. [45] Afterwards they devised a most abominable fraud, and at this very time that tower is to be seen at Rome, and they call it Peter--that is, the name of a stone, because he sat on a stone even to the day of his death. [46] After the death of Rabbi Simeon Kepha there arose a man named Elias, a wise man but of corrupt mind, who went to Rome and publicly said: [47] Know ye that Simeon Kepha hath deceived you, for your Jeshu gave to me his commands, saying, Go and tell them. [48] Let no one believe that I despise the law; for whoever wishes to be initiated by circumcision I will allow him. [49] But he who refuses to observe this, let him be plunged in foul water; nor indeed if he abstains from this shall he incur danger. [50] This also he requireth: that not on the seventh day but the first on which the heavens and the earth were created ye shall worship. [51] And he added many other bad instructions. [52] But the people said, Confirm to us by a miracle that Jeshu hath sent thee. [53] And he said, What miracle do ye expect? [54] Scarcely had he spoken when a stone fell from a huge wall and crushed his head. [55] So perish all thine enemies, O Lord; but let those who love thee be even as the sun when it shineth in its strength. Selah, selah, selah.

---

[1] ויהי אחרי הדברים האלה ויגדל מריבה בין הנוצרים ובין יהודים להבדיל כי כאשר ראה הנוצרי
את יהודי הרג אותו [2] והצרה היתה הולכת ותוקפת עד שלשים שנה ויתאספו הנוצרים לאלפים
ולרבבות וימנעו את ישראל מלעלות לרגל [3] והיתה צרה גדולה בישראל כיום שנעשה בו העגל
ולא היו יודעים מה לעשות׃ [4] אך אמונתם מתחזק והולכת ויצאו שנים עשר רשעים בני פריצים
ויתהלכו בשנים עשר מלכיות ויתנבאו בתוך המחנה נביאות שקר [5] ויטעו ישראל אחריהם והם
היו אנשי שם ויחזקו את אמונת ישו כי אמרו שהם שלוחי התלוי ויתלקטו אחריהם עם רב מבני
ישראל׃ [6] ויראו החכמים את הדבר הרע הזה וירע להם מאד כי נבלה נעשה בישראל [7] ויאמר איש
אל רעהו אוי לנו כי חטאנו שבימינו נהיתה הרעה זאת בישראל אשר לא שמעו אנחנו ואבותינו [8]
ויצר להם מאד וישבו ויבכו וישאו עיניהם אל השמים ויאמרו [9] אנא ה׳ אלקי השמים תן לנו עצה
מה לעשות כי אנחנו לא נדע מה לעשות ועליך עינינו [10] כי נשפך דם נקי בקרב עמך ישראל
על אודות הממזר בן הנדה [11] עד מתי יהיה זה לנו למוקש שתחזק יד הנוצרים עלינו והורגים
אותנו כמה וכמה [12] ואנחנו נשארים מעט ובעון מוקשי עמך בית ישראל נעשה זאת [13] ואתה
למען שמך תן לנו עצה מה לעשות להיות נבדלים מעדת רשעים הנוצרים [14] ויהי ככלותם לדבר
ויקם זקן אחד מן הזקנים ושמו שמעון קיפא והיה משתמש בבת קול ויאמר להם [15] שמעוני אחי
ועמי אם טוב בעיניכם דברי אבדל את רשעים אלו מעדת בני ישראל ולא יהיה להם חלק ונחלה
בקרב ישראל [16] אך אם תקבלו עליכם את העון׃ [17] ויענו כולם ויאמרו נקבל עלינו העון אך
כאשר דברת עשה׃ [18] וילך שמעון בן קיפא בתוך ההיכל ויכתוב את השם הגדול ויקרע בשרו
וישם הכתב בתוכו [19] ויצא מן המקדש ויוציא את הכתב וילמוד את השם וילך אל עיר מטרפולין
של הנוצרים [20] ויצעק בקול גדול ויאמר כל מי שיאמין בישו יבא אלי כי אני שלוחו [21] ויבאו
אליו לרוב כחול שעל שפת הים ויאמרו לו תן לנו אות שאתה שלוחו [22] ויאמר להם מה אות
אתם מבקשים ממני ויאמרו האותות אשר עשה ישו בחייו עשה לנו גם אתה [23] ויאמר הביאו לי
מצורע ויביאו לו וישם ידיו והנה נרפא [24] ויאמר להם עוד הביאו לי מת אחד ויביאו לפניו וישם
ידו עליו ויחי ויעמוד על רגליו׃ [25] ויראו הרשעים האלו ויפלו לפניו ארצה ויאמרו לו באמת אתה
שלוחו של ישו כי הוא עשה לנו כך בחייו [26] ויאמר להם שמעון קיפא אני שלוחו של ישו והוא
צוה עלי ללכת אליכם השבעו לי אם תעשו ככל אשר אני מצוה אתכם [27] ויענו כולם ויאמרו כל
אשר תצונו נעשה [28] ויאמר להם שמעון קיפא דעו כי התלוי היה שונא של ישראל ותורתם כמו
שניבא ישעי׳ חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי [29] ועוד דעו לכם שאינו חפץ בישראל כמו שניבא
הושע כי אתם לא עמי׃ [30] ואף שיש בידו לעקור אותם מן העולם ברגע אחד מכל מקום אינו
רוצה לכלותם אך הוא רוצה להניח אותם כדי שיהיה תלייתו וסקילתו לזכרון לדורי דורות׃ [31]
ורוב עניי הגדול שהיה סובל כל היסורים כדי לפדות אתכם מן הגיהנם [32] ועתה הוא מזהירכם
ומצוה לכם שלא תעשו עוד רעה לשום יהודי ואם יאמר יהודי לנוצרי לך עמי פרסה ילך עמו
שני פרסאות [33] ואם יכנו יהודי על לחי השמאל נטה לו גם לחי הימין כדי שיאכלו שכרם בעולם
הזה ובעולם הבא יהיו נדונים בגיהנם [34] ואם תעשו כך תזכו לשבת עמו במחיצתו [35] והנה הוא
מצוה עליכם שלא תחוגו את חג המצות אך תחוגו את יום מיתתו [36] ובמקום חג השבועות תחוגו
ארבעים יום משנסקל ועלה לרקיע אחר כך׃ [37] ובמקום חג הסוכות תחוגו את יום לידתו וביום
שמיני ללידתו תחוגו אשר נימול בו׃ [38] ויענו כולם ויאמרו כל אשר דברת נעשה אך אם תשאר
אצלינו [39] ויאמר להם אנכי אשב ביניכם אם תעשו לי כאשר צוה עלי לבלתי לאכול שום מאכל
רק לחם צר ומים לחץ [40] ועליכם לבנות לי מגדל בתוך העיר ואשב בו עד יום מותי [41] ויאמרו
כדברך כן נעשה [42] ויבנו לו מגדל ויתנו לו המגדל לדירה ויתנו לו חוק דבר יום ביומו עד יום
מותו לחם ומים וישב בתוכו׃ [43] ויעבוד את אלקי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ויעש פיוטים לרוב
מאד וישלחם בכל גבול ישראל למען יהיה לו לזכרון בכל דור ודור וכל פיוטים אשר עשה שלח
לרבותיו׃ [44] וישב שמעון בתוך המגדל שש שנים וימת ויצו לקבור אותו במגדל ויעשו כן׃ [45]
אחר כך בנו עליו בנין מכוער ועדיין מגדל זה ברומי וקורין אותו פיטר והוא שם של אבן שישב
שם על האבן עד יום מותו׃ [46] ואחר מות ר׳ שמעון קיפא קם איש אחד ושמו אליה והיה חכם
וילך בשרירות לבו ויבא אל רומי ויאמר אליהם [47] דעו כי שמעון קיפא הטעה אתכם כי ישו צוה
עלי לאמר לך אמור להם [48] שאל יעל על לב שאני מואס בתורה אך כל מי שירצה למול ימול
[49] וכל מי שאינו רוצה לימול יטבול במים סרוחים ואם לא טבל לא יהיה לו סכנה בעולם [50]
וצוה שלא תחוגו את יום השביעי רק ביום ראשון שבו נבראו שמים וארץ [51] ועשה להם חקים
לא טובים הרבה מאד׃ [52] ויאמרו לו תן לנו אות אמת שישו שלחך [53] ויאמר להם מה אות אשר
תבקשו [54] עוד הדבר בפיו ויפול אבן אחד גדול מהתו עבה ורצץ את גלגלתו [55] כן יאבדו כל
אויביך ה׳ ואוהביך כצאת השמש בגבורתו׃ סליק סליק סליק׃

Faith Symbols

- Christian ✞.
- Dharmic ☸.
- Jewish ✡.
- Muslim: Shia ☬, Sunni ☪.
- Occult: Thelema ✠.
- Pagan: Canaanite ☥, Celtic ☘, Greco-Roman ☼, Hermetic ☿.
- Pantheist ☯.
- Atheist ⌀.

©2026. All Rights Reserved.